Valkoinen Suomi

Neuvostovastaisten provokaatioiden pesäpaikka

M. Markov

M. MARKOV

Valkoinen Suomi

Neuvostovastaisten provokaatioiden pesäpaikka

Yli kaksikymmentä vuotta *valkoinen* Suomi, *tilanherra*-Puolan tavoin, oli sillanpääasemana imperialistisille riistäjille, jotka valmistivat sotaa suurta sosialistista valtiota vastaan. Täällä kyhättiin kaikenlaisia neuvostovastaisia juonia ja provokaatioita. Neuvostoliiton rauhantahtoinen politiikka on aina kohdannut peittelemättömän vihamielistä suhtautumista Suomen hallitsevien piirien taholta. He ovat julistaneet Neuvostoliiton "ikiaikaiseksi vihollisekseen". Täyttäen imperialististen isäntiensä antamia tehtäviä, he organisoivat monilukuisia rosvojoukkojen sotaretkiä Neuvostoliiton alueille.

Vuoden 1918 keväällä valkosuomalaisten osastot tunkeutuivat ratsumestari Malmin johdolla Neuvostoliiton alueelle, päästen Vienan Kemiin.

Vuoden kuluttua suomalaiset valkokaartilaiset tekivät Englannin ja Ranskan imperialistien käskystä niin kutsutun *Aunuksen retken*. Vuoden 1919 huhtikuussa suomalaiset valkokaartilaiset — niin kutsuttu "Aunuksen vapaaehtoisarmeija" — tunkeutuivat Neuvostotasavaltaan. Valkosuomalaiset valtasivat koko järvien välisen piirin läntisen osan sekä Aunuksen kaupungin. Tämä aiheutti Leningradille vakavan uhkan. Tehdäkseen tyhjäksi valkokaartilaisten aikeet punainen päällystö teki vuoden 1919 kesäkuussa desanttioperaation, joka on

jäänyt kansalaissodan sankarilliseen historiaan *Viteleen operaation* nimellä. Tämän operaation oli suunnitellut VII armeijan päällystö toveri Stalinin henkilökohtaisesta määräyksestä. Stalin johti Petrogradin sankarillista puolustusta kesällä 1919. Viteleen isku oli odottamaton ja salamannopea. Valkosuomalaiset pakenivat. "Aunuksen vapaaehtoisarmeija" menetti pääasiallisen varus- ja muonavarastonsa.

Sähkösanomassa Leninille toveri Stalin kirjoitti 28. päivänä kesäkuuta 1919:

> "Tänään meidän joukkomme Laatokan laivaston tukemana ottivat yllätysiskulla haltuunsa Vitelen tehtaan Suomen rajalla, valtasivat 11 tykkiä ja runsaat tykistön ammus- ja muonavarastot. Vallattuja ammuksia, patruunoita ja konekivääreitä lasketaan. Meidän hyökkäyksemme Pietarin luona jatkuu. Valkoiset upseerit tekevät vastarintaa hyvin raivokkaasti. Aikaisemmin vallattujen 26 konekiväärin lisäksi on vallattu vielä eri paikoissa noin 30 konekivääriä." ("Bolševikki" No 2, v. 1938, s. 71)

Viteleen operaatiossa puna-armeijalaiset, sotakoulun opiskelijat ja merimiehet osoittivat uhrautuvaisuutta ja sankaruutta. Toveri Stalin, onnitellen 1. kiväärijalkaväendivisioonan puna-armeijalaisia voiton johdosta, kirjoitti:

> "Lämpimästi tervehdimme uhrautuvaa joukkuetta, puna-armeijan sankareita ja kunniakkaita merisotilaita, jotka ovat murskanneet Venäjän vihollisten pesäkkeen Viteleen luona. Olemme varmoja siitä, että työläis-talonpoikainen Venäjä arvostaa teidän uljasta sankarityötänne. Me odotamme teiltä voittoja myös Petroskoin kaistalla.
>
> I. Stalin." ("Komsomolskaja pravda" No 44, 22. helmikuuta 1935)

Kun Judenitsh oli hyökkäämässä Petrogradiin, hänen avukseen heitettiin suomalaisten valkokaartilaisten osasto. Tämän sotaretken aatteellinen innoittaja, verinen pyöveli Mannerheim, vaati "Petrogradin valloittamista". Mistä tällainen ripeys suomalaisella kenraalilla? Suurten "demokraattisten valtioiden" korkeassa asemassa olevien henkilöiden kannustamana hän helmikuussa 1919 ilmoitti Yhdysvaltojen merisota-attasealle, että "hänen armeijansa on aikeissa ja on kykenevä tuottamaan tappion bolševismille". Mannerheim pyysi vain "moraalista tukea". "Moraalinen tuki" ei viivytellyt lähtemästä mukaan 8 300 000 dollarin summalla. Tämän lisäksi Englanti myönsi 6 miljoonan punnan lainan Suomen valkokaartilaiselle hallitukselle, sillä ehdolla, että tämä organisoisi sotaretken Petrogradiin.

> "Judenitshin sotaretken aikana, kun hän oli lähellä Petrogradia — sanoi Lenin puheessaan työläiskasakoiden Ensimmäisessä Yleisvenäläisessä edustajainkokouksessa — *Times*-sanomalehdessä, Englannin rikkaimmassa lehdessä, oli kirjoitus — minä itse luin tuon pääkirjoituksen — joka rukoilee, käskee Suomea, vaatii: auttakaa Judenitshia, teitä katsoo koko maailma, te pelastatte vapauden, sivilisaation ja kulttuurin koko maailmassa — vastustakaa bolševikkeja. Näin puhui Englanti Suomelle, Englanti, jolla on taskussaan koko Suomi, joka on veloissa korviaan myöten, joka ei uskalla hiiskahtaa, koska ilman Englantia sillä ei ole leipää edes viikoksi." (Lenin, osa XXV, s. 53, ven.)

Ei ole ollut ainoatakaan neuvostovastaista seikkailua, johon Suomen porvaristo ja sotakiihkoilijat eivät olisi osallistuneet.

Tärkein syy, miksi valkoinen Suomi ei lähtenyt avoimesti Neuvosto-Venäjää vastaan kansalaissodan vuosina, oli mahdottomuus tehdä sopimus Venäjän valkokaartilaisten kanssa.

Suomi antoi suojan venäläisille valkoisille rosvojoukoille ja auttoi heitä.

Maahantunkeutujat ja heidän uskolliset kumartelijansa — venäläiset vastavallankumoukselliset — rukoilivat, vaativat Valko-Suomea aloittamaan sotaretken Punaista Pietaria vastaan, ja sitä paitsi Koltshak ja Judenitsh jakelivat anteliaasti lupauksiaan ja jopa lupasivat Suomelle “itsenäisyyden”. Kesäkuun 23. päivänä vuonna 1919 “valkoisen Venäjän ylin johtaja” Koltshak kääntyi Mannerheimin puoleen pyynnöllä “ottaa osaa yhteiseen asiaan ja ryhtyä määrätietoisiin toimiin Venäjän pohjoisen pääkaupungin vapauttamiseksi, aloittamalla aktiiviset sotilasoperaatiot Petrogradin suunnalla.” (“Punainen arkisto”, osa 2 (33), s. 128)

Kesäkuun 9. päivänä Entente-valtiot tukivat Koltshakin vetoomusta lähettäen Mannerheimille sähkösanoman, jossa ilmoittivat hyväksyvänsä suomalaisten joukkojen operaatiot bolševikkeja vastaan, jos sellaisiin operaatioihin ryhdytään.

Mannerheimin vastaus Koltshakille seurasi viivyttelemättä. Tervehtien kanssaveljeään joukkoväkivallassa ja verisillä sotaretkillä Mannerheim kirjoittaa, että “Petrogradin valtauksella olisi suuri merkitys sen vuoksi, että kaupunki on merkittävä Neuvostovallan sotatoimien tukikohtana Pohjois-Venäjällä, ja sinne ovat keskittyneet kaikki Pohjois-Euroopan vallankumouspropagandan säikeet. Tämän vuoksi Suomen hallitukselle ei ole suinkaan vieras ajatus Suomen vakinaisen armeijan joukkojen osallistumisesta Petrogradin vapautukseen.” (sama, s. 136–137)

Suomen ja Venäjän valkokaartilaisten välinen sopimus ei johtanut mihinkään. Venäjän vastavallankumouksellisten johtopiirit eivät halunneet edes antaa lupauksia, eivätkä tietystikään olisi alkaneet pitää arvossa Suomen itsenäisyyttä siinä tapauksessa, että olisivat saaneet voiton.

Myöhemmin seurannut Koltshakin ja Judenitshin sekä heidän kanssaan Suomen valkoisten joukkioiden tuho saattoi lopulta porvarillisen Suomen järkiinsä. Kaikkien muiden Baltian maiden jälkeen, 14. päivänä lokakuuta vuonna 1920, se solmi Neuvostoliiton kanssa rauhansopimuksen Tarton kaupungissa.

Muste, jolla Suomen johtajat allekirjoittivat vuoden 1920 Tarton rauhansopimuksen, ei ollut ehtinyt kuivua, kun Englannin imperialisteilta apua saaneet sotakiihkoilijat tekivät ikimuistoisen Karjalan seikkailuretken vuosina 1921–1922. Karjalan seikkailun yksi syy oli metsä. Suomen puutavaramagnaatit olivat jo kauan himoinneet Neuvosto-Karjalan runsaspuustoisia metsiä. Suuri puutavarayhtiö Gutzeit ynnä muut avustivat valkokaartin seikkailuretkeä. Paasikivi, joka on viime aikoina toiminut "rauhantekijän" roolissa, oli tuolloin katalan neuvostovastaisen hyökkäyksen raivoisa innoittaja.

Hyökättyään Neuvosto-Karjalan alueelle valkosuomalaiset petomaisesti tappoivat kommunisteja, neuvosto-työläisiä, opettajia ja talonpoikia.

Merkittävää osaa valkosuomalaisten rosvojoukkioiden tuhoamisessa näytteli internationaalikoulun hiihtopartio johtajanaan suomalainen kommunisti Antikainen. Rohkeat punaiset soturit tekivät syvän partioretken vihollisen selustaan ja tekivät tyhjäksi valkosuomalaisten suunnitelmat, helpottaen samalla Puna-armeijan osastojen hyökkäystä. Maaliskuussa vuonna 1922 valkosuomalaiset osastot oli täysin tuhottu.

Neuvostovastaiset provokaatiot jatkuivat myöhemminkin. Vuosina 1922–1925 Valko-Suomi osallistui aktiivisesti neuvostovastaiseen Baltian liittoutumaan, jonka oli määrä tilanherrojen Puolan johtoaseman alaisuudessa tulla esiin Mustaltamereltä Jäämerelle asti organisoidun neuvostovastaisen liittoutuman yhtenä lenkkinä. Vuosina 1924–1925 kenraali Kirkin johtamat englantilaiset upseerit tekivät Suomen asevoimien —

armeijan, meri- ja ilmavoimien — uudelleenorganisoinnin. On myös tunnettua, että Valko-Suomi yhdessä imperialistisen Puolan kanssa teki tyhjäksi Neuvostohallituksen Moskovaan koolle kutsuman aseistariisuntakonferenssin. Kun vuonna 1928 Neuvostoliiton aloitteesta Moskovassa allekirjoitettiin Kellogg–Briand-sopimuksen lisäsopimus hyökkäämättömyydestä, niin Valko-Suomi ainoana maista, joilla on Neuvostoliiton kanssa yhteistä rajaa, kieltäytyi sen allekirjoittamisesta. Suomen hallitus rikkoi systemaattisesti ja vastuuttomasti vuonna 1932 Neuvostoliiton ja Suomen välillä solmitun hyökkäämättömyyssopimuksen.

Vuoden 1939 alussa “puolueettoman” Suomen kenraalit Mannerheim ja Malmberg matkustivat Lontooseen saamaan ohjeita Ahvenanmaan saarten linnoittamisesta sillanpääasemaksi Neuvostoliittoon hyökkäämistä varten.

Kesällä vuonna 1939 Englannin asevoimien ylipäällikkö kenraali Kirk toimitti Karjalan kannaksen linnoitustöiden tarkastuksen aikaisemmin antamiensa ohjeiden mukaisesti. Kenraali Kirkin, “Suomen Valkoisen Ruusun ritarin”, kaikesta käyttäytymisestä näkyy, että hän toimi hallituksensa erikoismääräyksen mukaisesti.

Vuoden 1939 elokuussa “puolueeton” ja “itsenäinen” Suomi piti Karjalan kannaksella viikon aikana sotaharjoitukset, laajemmat kuin koskaan aikaisemmin oli maassa pidetty.

Maassa olevien lentokenttien määrä oli kymmenen kertaa suurempi kuin Suomen ilmavoimille oli tarpeen. Oli rakennettu sotakemiallinen tehdas. Suomenlahden saarille oli valmistettu Neuvostoliitolle vihamielisten maiden eskaaderien vastaanottoon tarkoitettuja asemapaikkoja.

Luonnehtiessaan johtajiensa ulkopolitiikkaa suomalainen sanomalehti *Tulenkantajat* kirjoitti, että Suomen johtavat piirit “ovat aina olleet taipuvaisia seikkailu-ulkopolitiikkaan, joka on

kaikkein likinäköisintä ja kaikkein vaarallisinta valtakunnan intressien näkökulmasta”.

Valko-Suomi on taloudellisessa suhteessa suuntautunut Lännen kapitalististen valtioiden suuntaan, ollen täydellisesti riippuvainen angloamerikkalaisesta pääomasta. Suomen porvaristo on harjoittanut maan rikkauksien loppuunmyyntiä. Englannin imperialismi on ottanut käsiinsä melkein koko talouden, muuttaen Suomen puoli-itsenäiseksi siirtomaaksi. Kaksi kolmasosaa Suomen viennistä ja yksi kolmasosa tuonnista on Englannin imperialistien käsissä. Vain vuonna 1938 Suomen vienti Englantiin oli yli 19 miljoonaa Englannin puntaa, samaan aikaan kun tuonti Englannista oli vaivoin 5,5 miljoonaa puntaa.

Jopa Suomen porvaristo on itsekin ollut huolestunut ulkomaankauppansa yksisuuntaisuudesta. Aikakauslehti *Talouselämä* tunnusti jokin aika sitten katkerasti: “Meidän vientitavaroistamme melkein puolet, 45 % vuonna 1938, on viety yhteen maahan, nimittäin Englantiin.”

Puutavarateollisuudessa on ulkomaisille yrityksille kuulunut 60 % kaikesta pääomasta.

Suomalaisen puutavaran, puumassan ja selluloosan tärkein kuluttaja on ollut Englanti. Englantilaiset pääomasijoitukset ainoastaan yhdeltä vuodelta (1929–1930) ovat kasvaneet yli kaksinkertaisiksi: 9,6 miljoonasta 19,4 miljoonaan markkaan.

Englanti on kahdenkymmenen vuoden ajan käynyt tappiollista kauppaa Suomen kanssa. Mitä varten Englannin kapitalistit ovat uhranneet omia voittojaan? Vastauksen tähän me löydämme seuraavasta *Times*-lehden elokuun 17. päivänä vuonna 1919 tekemästä ilmoituksesta: “Jos katsomme karttaa, niin näemme, että paras pääsytie Petrogradiin on Itämeri, ja lyhin ja helpoin tie kulkee Suomen kautta. Suomi on avain Petrogradiin, ja Petrograd on avain Moskovaan.” Vuonna 1925 Lontoossa ilmestyi erään Ratterin kirja *Uusi tilanne Itämerellä*.

Käsitellessään Suomen roolia Neuvostoliittoon tehtävän hyökkäyksen sillanpääasemana Ratter kirjoitti, että Suomen sijainti Itämeren pohjoisrannikolla tekee siitä Venäjän portin. Hän kirjoitti myös, että mahdollisuus käyttää menestyksellisesti hyväksi edullisia ranta-asemia riippuu siitä, miten Englanti onnistuu lähentämään Suomen-suhteitaan. Imperialistiset valtiot, jotka haaveilevat sodasta Neuvostoliiton kanssa, ovat kovasti kiinnostuneita Suomesta. Englannin laivaston eskaaderit ovat vuosittain vierailleet Helsingissä. Kas tässä syy, miksi Englanti käy tappiollista ulkomaankauppaa Suomen kanssa.

Suomi on pieni, mutta edullinen markkina-alue amerikkalaisen pääoman ja tavaroiden viennille.

Esiintyessään I Yleisvenäläisessä työläiskasakoiden edustajiston kokouksessa vuoden 1920 maaliskuussa Vladimir Iljitsh sanoi:

> "Nyt ovat amerikkalaiset miljardöörit jo ostaneet kolme neljäsosaa Suomesta." (Lenin, osa XXV, s. 54)

Amerikkalainen viennintutkija Lewis on kirjassaan *Amerikan kansainväliset pääomasijoitukset* laskenut, että amerikkalaisten käsissä oli 32 miljoonan dollarin arvosta Suomen arvopapereita vuonna 1935.

Suomi on vetänyt puoleensa amerikkalaisten tärkeimpien pääomaryhmien huomion. National City Companyn lisäksi muutkin suuret amerikkalaiset finanssiryhmät, kuten esimerkiksi Brown Harriman Company, ovat auttaneet Suomen arvopaperien liikkeellelaskussa. National City Bank on antanut suuria lainoja suomalaisille metsäteollisuuden harjoittajille.

Kirjassa *Amerikan isäntäväki* kirjailija Rochester ilmoittaa, että International Telephone and Telegraph Company on yhdessä ruotsalaisen Ericsson-yhtiön kanssa ottanut käsiinsä

Suomen puhelinverkon. Aikakauslehti *Business Week* ilmoitti vuoden 1939 lokakuun 21. päivän numerossaan, että kanadalainen yritys International Nickel Company, jolla on kiinteät yhteydet Morganin kanssa, on jonkin aikaa sitten sijoittanut yli 7 miljoonaa dollaria nikkelin louhinnan kehittämiseen Petsamossa.

Vuonna 1939 Amerikan viennin arvo Suomeen saavutti yhdeksässä kuukaudessa melkein 10 miljoonan dollarin rajan. Amerikan tuonnin arvo Suomesta tällä samalla ajanjaksolla oli noin 16 miljoonaa dollaria, kun taas vastaavana aikana vuonna 1938 tuonti oli 12,5 miljoonaa dollaria. Amerikan tärkeimmät vientiartikkelit Suomeen ovat puuvilla, koneet, rauta, teräs ja autot. Yhdysvallat vie Suomesta pääasiassa puumassaa ja sanomalehtipaperia. Vuoden 1936 toukokuussa Yhdysvaltojen ja Suomen välillä solmittiin kauppasopimus, jonka mukaan molemmat maat alensivat kauppatariffejaan pyrkien sillä tavoin turvaamaan Amerikan ja Suomen välisen kaupan myöhemmän kasvun.

Viime aikoina on Amerikan lehdistössä pantu merkille Suomen kauppa- ja finanssiaktiivisuus Yhdysvalloissa. Marraskuun 18. päivänä aikakauslehti *Business Week* ilmoitti, että Suomella on palveluksessaan kaksi entistä Amerikan armeijan upseeria, joiden tehtävänä on avustaa sotatarviketilausten jakamisessa. Sotatarvikkeiden, erityisesti sotilaslentokoneiden, vienti Yhdysvalloista Suomeen on jyrkästi kasvanut. Lokakuussa Yhdysvaltain ulkoministeriö antoi lisenssejä lentokoneiden ja muiden sotatarvikkeiden Suomeen vientiä varten, yhteissummaltaan 849 000 dollaria — mikä ylittää merkittävästi tämän vuoden edellisten yhdeksän kuukauden summan. Amerikan lehdistö ilmoitti hiljattain, että Suomi pyrkii ostamaan Amerikasta lisää lentokoneita. *New York Times* -lehden

kirjeenvaihtajan tietojen mukaan Suomella on aikomus ostaa 800 lentokonetta.

Amerikan Suomelle antamalla avulla on oma historiansa. Vähän aikaa sitten julkistetut Yhdysvaltain ulkoministeriön asiakirjat vuosilta 1918–1920 vahvistavat, että Suomen varustamisella amerikkalaisilla elintarvikkeilla ja muilla tavaroilla on ollut ratkaiseva merkitys Suomen taantumuksellisen hallinnon pystyttämisessä. Vieläpä ennen sitä, kun Yhdysvallat tunnusti Suomen hallituksen, se antoi merkittävää apua valkosuomalaisille. Vuoden 1919 toukokuun 7. päivänä Yhdysvallat tunnusti Valko-Suomen hallituksen, päivää myöhemmin kuin Englanti tunnusti sen. Yhdysvalloissa Suomen epäviralliset edustajat pyysivät avoimesti Yhdysvalloilta Suomen tunnustamista neuvostovastaisten salaliittojen tukikohtana.

Heinäkuun 16. päivänä vuonna 1919 amerikkalainen lähetystö, joka kävi “rauhanneuvotteluja” Pariisissa yhdessä englantilaisten ja ranskalaisten kanssa, ilmoitti Suomelle, että “ei ole sitä vastaan”, että Suomi antaisi Koltshakille apua hyökkäämällä Petrogradiin.

Tällaisia ovat faktat. Jouduttuaan taloudelliseen riippuvuuteen imperialistisista valtioista, Valko-Suomen johtajat hävittivät petomaisesti maan luonnonvarat, syösten Suomen työläiskansan kurjuuteen ja nälkään.

Julma hyväksikäyttö, orjatyö, köyhtyminen — sellainen oli työläisjoukkojen osa. “Maanpuolustuksen” verukkeella työpäivä pidennettiin 10 tuntiin. Toimeentulominimi kasvoi 20–25 %. Reaalipalkka aleni vuosi vuodelta. “Koska Suomen kilpailukyky”, kirjoitti *Suomen ulkomaankauppa* -lehti, “muihin maihin verrattuna on heikko, on täytynyt alentaa Suomen väestön palkkatasoa ja elintasoa”.

Työläisten nykyinen palkka on nälkäpalkka. Metsäteollisuudessa (Pohjois-Suomessa ja myös muualla maassa tehtyjen

tutkimusten mukaan) palkka on katastrofaalisen matala. Niinpä osakeyhtiö Ahlströmin, jonka laitokset tuottavat 25 % maan kaikesta paperinviennistä, metsätyömailla työläisten palkka ei ylitä 12 markkaa päivässä.

Vastauksena julmaan hyväksikäyttöön Suomen työläiset ovat usein nousseet taisteluun. Rakentajien, metallimiesten, sähköasentajien, nahkatyöntekijöiden, maalareiden ja muiden lakot ovat saaneet mukaansa tuhansia työläisiä. Vuonna 1933 oli 5 500 lakkolaista, mutta vuonna 1934 oli jo yli 10 000. Vuonna 1939 Crichton-Vulcan -telakkateollisuusyhtiön 1 500 metallityöläisen ja Helsingissä sijaitsevan autojen kokoonpanotehtaan 700 työläisen lakko kesti muutamia kuukausia.

Erityisen vaikea oli talonpoikien asema.

Torpparit — vuokramiehet, maatyöläiset, joita on merkittävä osa talonpojista — elävät kurjuudessa. Maaseudulla olivat säilyneet aataminaikaiset maanmuokkausmenetelmät. Maapalstan — torpan — vuokrasta maattomat talonpojat maksavat kulakeille luonnossa, maanmuokkaustyöllä. Kahdaviljelys on laajalle levinnyt. Köyhät asuvat mökeissä (usein jopa nurkassa), jotka on vuokrattu kulakeilta.

Talonpojat vaikeroivat korkeiden verojen, velkojen, vuokrien, kuoletusmaksujen ja muiden verojen kuorman alla. Kaikki nämä rasitukset kuristavat talonpoikia, ja tuhansia talonpoikaistaloja myydään pakkohuutokaupalla. Viime vuosina on myyty huutokaupalla kymmeniätuhansia talonpoikaistiloja. Kaikkein köyhimmät talonpojat ovat velkaantuneet pankeille ja yksityisille koronkiskureille 6 miljardia Suomen markkaa.

Taloudellisen laman iskujen alla on talonpoikia joutunut puille paljaille, köyhtynyt valtavia määriä. Nälkä on usein vieraana maaseudulla. Maan pohjoisosassa on kyliä, joissa ei ole ollut leipää vuosiin. Täällä syödään leivän asemasta puunkuorta ja metsämarjoja. Jopa virallinen lehdistö on ollut pakotettu

huomaamaan talonpoikien surkean aseman. “Puolangan pitäjässä”, kirjoitti sanomalehti *Helsingin Sanomat*, “tilanne on niin vaikea, että puolet väestöstä on siirtynyt köyhäinapurahaston tuen piiriin. Mutta tämä rahasto on tyhjenemässä. Kunnan varat ja mahdollisuudet loppuvat täysin lähitulevaisuudessa. Käytettävissä olevien tietojen mukaan Puolangan syrjäkylillä syödään jo puun kuorella jatkettua leipää. Väestöllä ei ole rahaa kaikkein välttämättömimpien hyödykkeiden, vaatteiden ja kenkien hankkimiseen. Jopa niille perheille, jotka ovat onnistuneet saamaan palkkaa metsätöistä, kunnan on annettava apua, sillä metsätöistä saatava palkka on niin matala, että edes työntekijät itse — puhumattakaan heidän perheistään — eivät mitenkään voi elää palkallaan. Miehen palkka on siellä 10 Suomen markkaa päivässä, samalla kun kilo jauhoja maksaa esimerkiksi Suomussalmella 3,60 Suomen markkaa. Tilanne on samanlainen suurimmassa osassa kuntia.”

Puute ja nälkä ovat ajaneet talonpojat koronkiskureista riippuvaisiksi. Monet lainakassat ovat ottaneet 35 % vuotuista korkoa, ja muutamat pankit ovat vaatineet velanmaksua 80 % suurempana kuin ovat antaneet.

Hallitus on tehnyt kaiken voitavansa saadakseen itselleen kestävän tuen maaseudulla. Suomen johtajat ovat julistaneet julkisesti:

“Vahvoja (so. kulakkeja. – M. M.) talouksia tullaan tukemaan, muiden täytyy kulkea luonnollista loppuaan kohti.” Valko-Suomen johtajat antoivat tilallisille ja kulakeille kaikenlaisia etuja työläis-talonpoikien riiston kustannuksella.

Suomessa ei ole työttömien säännöllistä rekisteröintiä. Tilasto määrittelee työttömien lukumäärän 15 000 hengeksi. Kuitenkin viralliset taloudelliset aikakauskirjat mainitsevat työttömien lukumääräksi 90–95 000. Kerjuu ja kurjuus saavuttivat Suomessa valtavat mittasuhteet. Englannin tilastollinen käsikir-

ja *Statesman's Yearbook* vuodelta 1939 osoittaa, että köyhiä on Suomessa 161 000. Työttömyys ei koske pelkästään teollisuus- ja maataloustyöläisiä, vaan myös sivistyneistöä. Insinöörit, agronomit, lääkärit ja opettajat ovat vuosikausia etsineet työtä. On mainittu nälästä ja työttömyydestä johtuvasta suuresta itsemurhatapauksien määrästä.

Tässä on Suomen lehdistöstä otettuja selviä todisteita: "Helsingissä työtön H. teki itsemurhan heittäytymällä ulos neljännen kerroksen ikkunasta." "Oulussa työmies K-nen surmasi ampumalla kahden kuukauden ikäisen poikansa, sen jälkeen hän ampui itsensä. Hän oli pitkän aikaa ollut työttömänä. Hänen perheensä näki jatkuvasti nälkää. Hän teki lopun näistä kärsimyksistä." "Torkkolan kylässä, Vaasan lähellä, teki itsemurhan 20-vuotias maatyöläinen. Hän oli ollut puolitoista vuotta ilman työtä."

"Huutolaislapsi" — tällaisia maassa lasketaan olevan kymmeniä tuhansia. Nämä ovat kodittomia lapsia, orpoja tai heistä huolehtimaan kykenemättömien vanhempiensa hylkäämiä. Yhteiskunta myy heidät huutokaupalla sille isäntäväelle, joka suostuu siihen, että saa valtiolta minimaalisen korvauksen orpolapsen ruokkimisesta. "Jo itse lisänimi", kirjoittaa sanomalehti *Arbeiderbladet*, "jolla korkeimmat viranomaiset palkitsevat viatonta lasta, on luonteeltaan keskiaikainen." "Huutolaislapset", jotka useimmiten tulevat riippuvaisiksi kulakeista, joutuvat kaikkein häikäilemättömimmän riiston kohteiksi.

Maassa, jota pidetään ylistetyn porvarillisen "demokratian" mallimaana, riehui julma terrori ja villi poliisin hurjastelu. Vankilat ovat tupaten täynnä vallankumouksellisia työläisiä, talonpoikia ja sivistyneistöä. Valkosuomalaiset johtajat voittivat julmuudessaan jopa tsaarin vartiostonkin. Kidutukset, teloitukset ampumalla, vankilat, pakkotyö — kaikki tällainen on

odottanut jokaista, joka on ilmaissut vähäisintäkin tyytymättömyyttä nykyistä hallintoa kohtaan.

Monet sadat vallankumoukselliset oli teloitettu ampumalla. Vuosina 1919–1926 vangittiin 2 946 vallankumouksellista työläistä syytettynä “valtionpetoksesta”. Valkosuomalaisten vankilassa riutui monta vuotta kuuluisa suomalainen vallankumouksellinen Toivo Antikainen. Vain maailmanlaajuisen yleisen mielipiteen painostuksesta onnistuttiin estämään hänen teloituksensa. Antikainen tuomittiin väärän syytöksen perusteella elinkautiseen pakkotyöhön. Pelkästään vuonna 1932 vangittiin ja tuomittiin noin kaksituhatta vallankumouksellista proletaaria, talonpoikaa ja sotilasta. Vuoden 1939 alussa yli viisikymmentä työläistä, miestä ja naista, tuomittiin monivuotiseen vankeuteen. Kun joulukuun 1. päivänä vuonna 1939 muodostettiin Terijoen kaupungissa Demokraattisen Suomen kansanhallitus, niin yli koko maan vyöryi työläisten, talonpoikien ja sotilaiden vangitsemisaalto.

Valko-Suomi oli paikka, josta löysivät turvapaikan Neuvostoliiton veriviholliset, suuret rikolliset. Suomi oli maa, jossa suunniteltiin ja organisoitiin lukuisat ja kaikkein rikollisimmat Neuvostoliittoa vastaan suunnatut sotaseikkailut. Englannin imperialistien toimeksiannosta täältä tehtiin joukko roistomaisia ryöstöretkiä Neuvosto-Karjalaan ja Inkerinmaalle. Ranskan ja Englannin pääesikuntien toimeksiannosta kenraali Wallenius ja eversti Kuussaari organisoivat vuonna 1932 surullisenkuuluisan sotilasprovokaationsa.

Kun vuoden 1939 syyskuun alussa suuret imperialistiset valtiot heittivät jälleen omat maansa ja kansansa hirveään verilöylyyn, niin Neuvostoliitto, joka johdonmukaisesti noudatti rauhan politiikkaa, haluten suojella omaa maataan ja kansaansa imperialistisen sodan onnettomuuksilta, ryhtyi puolustamaan rajojaan ja pääsyteitä niille. Tässä tarkoituksessa Neuvostolii-

ton hallitus ehdotti Suomelle — samoin kuin oli aikaisemmin ehdottanut Virolle, Latvialle ja Liettualle — neuvottelujen aloittamista molempien maiden välisten suhteiden selvittämiseksi ja parantamiseksi.

Erityinen merkitys Neuvostoliitolle oli 32 kilometrin etäisyydellä Suomen rajasta sijaitsevan Leningradin turvallisuuden varmistamisella. Neuvostohallitus ehdotti rajan siirtämistä muutamilla kymmenillä kilometreillä Leningradista pohjoiseen.

Neuvostoliiton Moonsundin saarilla sijaitsevat merisota- ja ilmavoimat voivat torjua kaikki imperialististen valloittajien yritykset tunkeutua Suomenlahdelle. Kuitenkin Suomelle kuuluva Suomenlahden pohjoisrannikko jää suojaamattomaksi. Tätä lähtökohtana pitäen Neuvostoliiton hallitus on ehdottanut Suomelle, että tämä antaisi vuokralle pienen osan alueestaan — Hangon — Neuvostoliiton laivastotukikohdan järjestämiseksi sinne. Tämän tukikohdan antaminen Neuvostoliitolle turvaisi Suomenlahden puolustuksen. Puolustuksen kannalta vähemmän tärkeitä eivät ole Suomenlahden leveimmällä kohdalla sijaitsevat saaret: Suursaari, Seiskari, Lavansaari ja Tytärsaari. Neuvostoliiton hallitus on ehdottanut Suomelle näiden saarten vaihtamista kaksi kertaa suurempaan alueeseen.

Tällaisia ovat Neuvostoliiton tärkeimmät ehdotukset, jotka esitettiin Suomen kanssa käytyjen neuvottelujen aikana.

Mutta seikkailupolitiikassaan johdonmukaiset Suomen johtavat piirit vastasivat näihin Neuvostoliiton ystävällisiin ehdotuksiin rikollisilla provokaatioilla. Valko-Suomen johtajat järjestivät ennenkuulumattoman neuvostovastaisen kampanjan.

Samanaikaisesti Neuvostoliittoa vastaan sotilaallisen hyökkäyksen valmistelun kanssa Suomen hallitus järjesti mitä julmimman hyökkäyksen työläisiä vastaan. Maa muutettiin sotilasleiriksi. Useista Suomen kaupungeista evakuoitiin väestö.

Hallitus otti käyttöön kymmeniä uusia poikkeuslakeja. Sotatila-verukkeella työläisiltä ja heidän järjestöiltään otettiin pois mitä yksinkertaisimmat oikeudet. Pakkotyölain avulla työläiset muutettiin pakkotyövangeiksi.

Poikkeustoimenpiteet aiheuttivat suurta hätää, erityisesti köyhimmälle talonpojistolle. “Liikekannalle pantujen perheet ovat jääneet ilman isäntäväkeä”, kirjoitti *Suomen Pienviljelijä* -lehti. “Monet työt ovat jääneet kesken. Maata ei ole kynnetty eikä kylvetty.”

Reserviläisten vaimojen kirjeessä, joka on julkaistu tässä samassa lehdessä, sanotaan: “Me, sotilaiden vaimot, olemme aivan tyytymättömiä syntyneeseen tilanteeseen. Monilla meistä on pienet lapset. Työtä on vaikka kuinka paljon, mutta miehet on mobilisoitu armeijaan.”

Sanomalehti *Suomen Sosiaalidemokraatti* mainitsee työ-läisperheiden järkyttävän kurjuuden. Asunnon vuokra on erit-täin korkea. Se ulottuu 500 markkaan kuukaudessa. Työläis-perheissä on puutetta vaatteista ja kengistä.

Tässä vielä yksi dokumentti:

“Minun mieheni otettiin armeijaan”, kirjoittaa yksi talon-poikien vaimoista. “Evakuoitaessa meille annettiin vain rauta-tieliput. Muut kulut ovat meidän omalla kustannuksellamme. Meitä paleli kauheasti. Nuorin lapseni sairastui vakavasti ja oli vähällä kuolla. Viikon kuluttua me päätimme palata kotiin. Liikekannalle pantujen perheille on luvattu avustusta. Mutta tähän mennessä emme ole saaneet mitään.”

Maaseudulle lähetetyt tuhannet työläisten vaimot lapsineen majoitettiin asumiskelvottomiin tiloihin.

“Ette voi kuvitella”, kirjoittaa yksi työläisnainen, “millai-nen terrori on nykyään vallalla meillä. Jos sanot, että sinun on nälkä ja palelet, niin sinua syytetään ‘kapinasta’, ‘valheellisten

huhujen' levittämisestä, salainen poliisi tarraa sinua kurkusta. Me kaikki olemme vakuuttuneita siitä, että Neuvostoliitolla ei ole aikeitakaan uhata Suomea."

Ruotsalainen sanomalehti *Ny Dag* julkaisi yhden vakinaisen metallityöläisen kertomuksen Helsingistä. Hän on 55-vuotias metallimies, joka on kokenut monenlaista, istunut kauan vankilassa ja vaivoin välttänyt kuoleman. Hän on ottanut osaa kolmeen suureen metallityöläisten lakkoon ja oli merkitty "mustalle listalle". Hänen kertomuksensa heijastaa koko Suomen työväenluokan ajatuksia ja tuntoja.

"Hallitus on laatinut joukon taantumuksellisia lakeja", hän kertoo, "ja eduskunta on hyväksynyt ne. Käyttäen hyväkseen sotatilan ehtoja, taantumus ruoskii työläisjärjestöjä ja saa aikaan niiden jäsenten vangitsemisia. Kaikkia 18–60 vuoden ikäisiä miehiä ja naisia koskevan yleisen työvelvollisuuden käyttöönoton seurauksena yrittäjät ovat saaneet halpaa työvoimaa. Työpäivän pituus venyy sellaiseksi kuin yrittäjälle sopii. Viimeisten kahden kuukauden aikana toimeentulominimi on kasvanut 35 %. Minun reaalipalkkani on pienentynyt jo 25 % ja se jatkaa alenemistaan. Yritäpä puhua palkankorotuksesta: sinut otetaan kiinni ja raahataan suoraa päätä vankilaan. 'Tasavallan suojelulaki', 'laki järjestyksen ja kurin ylläpidosta', 'laki levottomuuksiin kiihottamisen ankarasta torjumisesta' ja loputon määrä vastaavia 'lakeja' on otettu käyttöön ainoana tarkoituksenaan terrorisoida työläisväestöä. Kaikkein surullisinta on se, että meidän sosiaalidemokraattiset johtajamme tukevat kapitalistien intressejä."

Neuvostovastaisiin yhteyksiinsä imperialistien kanssa sotkeutuneiden Suomen johtavien piirien lahjottavuus ja rappio ovat muodostaneet vyyhden, johon ovat sotkeutuneet ministerit, pankkiirit, kenraalit, pörssikeinottelijat, vakoojat, ja provokaattorit, pettäjät ja valtion varojen kavaltajat.

Valko-Suomen vararikkoon joutunutta hallitusta on johtanut Kallio — suurmaanomistaja, yksi Suomen pankin johtajista. “Tehnyt kuuluisaksi” itsensä sillä, että julisti sodan Neuvostoliitolle. Tämä on sama Kallio, jonka käskystä julistettiin lainsuojattomaksi eduskunnan vallankumouksellinen puolueryhmä ja jonka käskystä 23 kommunistista kansanedustajaa heitettiin vankiloihin. Tämän joukkoväkivallan lietsojan nimeen liittyy tietty “Kallion laki”, joka syöksi kymmenet tuhannet köyhät julman riiston alaisiksi.

Erkko — ulkomaisten juonten ministeri — on suurimman sanomalehden *Helsingin Sanomien* omistaja, eri osakeyhtiöiden johtokunnan puheenjohtaja, mahtimies Kansallis-Osake-Pankissa. Hänen yrityksissään merkittävän osan osakkeista ovat omistaneet englantilaiset kapitalistit. Käyttäen hyväkseen asemaansa lehtikeisarina — Suomen kustantajain liiton puheenjohtajana — hän on johtanut likaista valhekampanjaa Neuvostoliittoa vastaan. Nimenomaan Helsingin Sanomissa on ollut kaikkein suurin määrä neuvostovastaisia sepitelmiä. Erkon sanomalehti on tehnyt kaikkensa säilyttääkseen salassa Neuvostoliiton ja Suomen välisten neuvottelujen sisällön. Kaikkien neuvostovastaisten uutisankkojen, likaisen panettelun ja valheiden laatija on ollut Erkko ja hänen ostettavissa olevat musteentuhrijansa. Hänestä kirjoitti sanomalehti *Suomen Pienviljelijä*: “Suorastaan oksettaa, kun jatkuvasti huudetaan kuinka viisas ulkoministeri meillä on, vaikka hänen ulkopolitiikkansa on jo kauan sitten joutunut umpikujaan. Hänen olisi jo kauan sitten pitänyt erota virasta.”

Linnunpelätin Cajander, entinen pääministeri, on tuhansin säikein sidoksissa suurten viejien ja ulkomaisten pörssien kanssa. Cajander on yksi suurimmista metsäteollisuuden harjoittajista. Hänen provokaatiopolitiikkaansa suhteessa Neuvostoliit-

toon ovat johtaneet “ystävät” suurista imperialistisista valtioista.

Suomen kansan pyöveli, ruotsalainen paroni, suomalainen tilanomistaja, Helsingin pankin pääpomo, tsaarin kenraali Mannerheim palveli kymmeniä vuosia uskollisesti tsaarinvaltaa, ja tuki sen siirtomaiden riistopolitiikkaa Suomenkin suhteen.

Se oli hän, joka suoritti vangittujen ja haavoittuneiden punakaartilaisten massateloitukset ampumalla. Hänen käskystään Viipurissa teloitettiin ampumalla “vangiksi otettuja” venäläisiä koululaisia. Hän järjesti valkorosvojen hyökkäyksiä Neuvostoliiton alueelle, ansaiten tällä itselleen “sotamarsalkan” arvon. Hän julisti kerskaten, ettei hän pane miekkaansa tuppeen ennen kuin on vallannut Leningradin. Mannerheim on imperialistien elinikäinen eläkeläinen, kauppamatkustaja, joka on loppuunmyynyt Suomea tukussa ja vähittäin.

Tanner on sosiaali-pettureiden johtaja. Suurtilallinen, omistaa 30 000 hehtaaria maata. Hän on yli kolmesataa kauppaa käsittävän osuuskunta Elannon osake-enemmistön omistaja. Porvarien uskollinen koira. Suomalainen sanomalehti *Lapuan Päiväkäsky* on kirjoittanut hänestä: “Meidän pikku Tannerimme on lopultakin aika astua porvarien laiturille myös teoreettisesti, sillä käytännössä hän on koko elämänsä ollut kapitalisti: hänen on onnistunut haalia kokoon 10 miljoonan Suomen markan pääoma. Hän on sanan täydellisessä merkityksessä kullan palvelija, ja sitä paitsi hurmaa proletariaattia omaksi henkilökohtaiseksi edukseen.” Menetettyään täydellisesti häpeäntunteensa sosiaali-petturit ovat liittyneet yhteen pahimpien sodanlietsojien ja lapualaisten teurastajien kanssa. Ostettavissa olevat sosiaalidemokraattiset ministerit, suomalaisen salaisen poliisin kantavieraat, suomalaisen porvariston koirat, ovat johtaneet

laajamittaista hyökkäystä Suomen työväenluokkaa vastaan, Neuvostoliittoa vastaan.

Rikostilastossa Valko-Suomen johtajat ovat saaneet kunniapaikan. On tunnettu sellainen tapaus, että Itkonen, yksi suomalaisten sosiaali-pettureiden johtomiehistä, on tehnyt monen miljoonan kavalluksen ja joukon petoksia.

Valko-Suomi on ollut vakoojien ja tihutyöntekijöiden pesäpaikkana. Vakoiluorganisaatio Pohjanheimo, joka koostui Karjalan sotaretken osanottajista, tutki Karjalan kannaksen topografiaa ja "oli kiinnostunut" Leningradin puolustuksesta.

Terijoen kaupunki (Itä-Suomi) näytteli tärkeää osaa Suomen tiedustelusysteemissä. Siellä oli vakoojien ja tihutyöntekijöiden koulu. Tämä vakoojien pesä toimi koko Karjalan kannasta varten. Se kokosi suomalaisiin rajavartiopaikkoihin tiedusteluraportteja ja vaatteita heitä varten, joiden täytyi ylittää Neuvostoliiton raja. "Sodan ensimmäisenä päivänä", kirjoittaa *Pravdan* kirjeenvaihtaja, joka tuli yhdessä Puna-armeijan joukkojen kanssa Terijoen kaupunkiin, "minä näin yhden rajavartiopaikan vajassa paljon suuria paketteja, joissa oli monenlaisia vaatteita. Siellä oli puna-armeijalaisten ja komentajien pukuja, talonpoikien ja työläisten vaatteita, hattuja, siviilivaatteita, naistenvaatteita jne. Kaikkien pakettien päällä oli yksi sana: *Terijoki*. Nyt näiden pakettien tarkoitus tuli ymmärrettäväksi. Toimiston päällikön pöytälaatikosta minä löysin vakoojien raportteja joidenkin Neuvostoliiton tehtaiden tilasta, leikkeitä neuvostoliittolaisista sanomalehdistä ja julisteen, jossa oli kuvattuna Puna-armeijan arvomerkit."

Valko-Suomesta löysivät itselleen suojapaikan kymmenet erilaiset vakooja- ja joukkoväkivaltaa lietsovat neuvostovastaiset organisaatiot. Tämän koplan tyypillinen edustaja on joukkio, joka on nimeltään "Akateeminen Karjalan Liitto", Suomen pääesikunnan johtoporras, joka on asettanut tavoitteekseen

“Suur-Suomen perustamisen aina Uralille saakka”. Näiden “akateemikkojen” tosiasiallisia johtajia olivat suurimmat metsäteollisuuden harjoittajat ja paperitehtailijat, herrat Walden, paroni von Wrede ja muut heidän kaltaisensa, jotka olivat aikaisemmin venäläisiä kapitalisteja, Neuvostoliitosta vuonna 1917 ulosheitettyjä. Menetettyään tehtaansa ja laitoksensa heistä tuli kiihkeitä valkosuomalaisten Neuvostoliittoa vastaan suunnattujen kampanjoiden kannattajia.

Tällainen on Valko-Suomen johtajien olemus.

Leningradin sotilaspiirin poliittinen hallinto, 1940